

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 339/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 187/2010 z 20. októbra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 89/2008-28 zo 6. apríla 2010, ako aj rozhodnutiami Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 z 23. apríla 2008 a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 z 23. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 187/2010 z 20. októbra 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 89/2008-28 zo 6. apríla 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ako aj rozhodnutiami Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajského dopravného inšpektorátu (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 z 23. apríla 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského riaditeľstva“) a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, Okresného dopravného inšpektorátu (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 z 23. februára 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného riaditeľstva“).

Rozhodnutím okresného riaditeľstva č. ORP-P-260/DI-BCP-2007-IV zo 6. júna 2007 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. d), k) a l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Rozhodnutím krajského riaditeľstva č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 z 9. augusta 2007 bolo na základe odvolania sťažovateľa uvedené rozhodnutie okresného riaditeľstva zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému správnomu orgánu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Následným rozhodnutím okresného riaditeľstva č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 z 23. februára 2008 bol sťažovateľ opätovne uznaný za vinného zo spáchania priestupku

podľa § 22 ods. 1 písm. d), k) a l) zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 4 000 Sk a zákaz viesť motorové vozidlá na dobu štyri mesiace.

Rozhodnutím krajského riaditeľstva č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 z 23. apríla 2008 (v rozsudku najvyššieho súdu aj v sťažnosti je uvedený dátum 27. apríl 2008, avšak v rozsudku krajského súdu a tiež v samotnom rozhodnutí krajského riaditeľstva je dátum 23. apríl 2008, pozn.) bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené.

Sťažovateľ sa žalobou podanou krajskému súdu 15. mája 2008 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia krajského riaditeľstva č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby súd uvedené rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 89/2008-28 zo 6. apríla 2010 žalobu sťažovateľa zamietol. Voči rozsudku krajského súdu sa sťažovateľ odvolal.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 187/2010 z 20. októbra 2010 rozsudok krajského súdu č. k. 3 S 89/2008-28 zo 6. apríla 2010 ako vecne správny potvrdil.

Proti uvedeným rozhodnutiam okresného riaditeľstva č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 z 23. februára 2008, krajského riaditeľstva č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 z 23. apríla 2008), rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 89/2008-28 zo 6. apríla 2010 a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 187/2010 z 20. októbra 2010 podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ taktiež navrhuje, aby mu bolo priznané finančné zadostučinenie v sume 20 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozhodnutím okresného riaditeľstva, napadnutým rozhodnutím krajského riaditeľstva a napadnutým rozsudkom krajského súdu

Vo vzťahu k časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného riaditeľstva, napadnutému rozhodnutiu krajského riaditeľstva a napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd pridržiavajúc sa doterajšej judikatúry uvádza, že pri prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich

v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy, resp. v konaní podľa správneho poriadku odvolací orgán.

Keďže v danej veci námietka porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa v podobe odvolania smerujúceho proti napadnutému rozhodnutiu okresného riaditeľstva, žaloby podľa § 250j ods. 1 OSP smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a odvolania smerujúceho proti napadnutému rozsudku krajského súdu boli predmetom rozhodovania druhostupňového správneho orgánu, resp. najvyššieho súdu, ústavný súd rešpektujúc požiadavku subsidiarity plynúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy i svoju doterajšiu judikatúru sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd sa ďalej zaoberal iba tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, a to z toho pohľadu, či nie sú dané iné dôvody, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konanie.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd preskúmal podľa uvedených kritérií a v rozsahu potrebnom na predbežné prerokovanie veci sťažnosť z toho hľadiska, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že nesprávnym uplatnením tzv. fikcie doručenia v správnom konaní mu malo byť znemožnené obhajovať sa, oboznámiť sa s podkladmi konania a navrhovať dôkazy a v dôsledku toho mali byť porušené aj jeho označené práva.

Podľa sťažovateľa *«Štátny orgán 2. stupňa svoj postup a rozhodnutie odôvodňuje taktiež fikciou doručenia v 1. stupňovom konaní, pritom ale aj napriek domáhaniu sa sťažovateľa neumožnil sťažovateľovi oboznámiť sa s podkladom konania, robiť návrhy a navrhovať dôkazy a obhajovať sa.*

Týmto postupom v konaní boli porušené ústavné práva sťažovateľa garantované medzinárodným dohovorom. Súdy v preskúmovacom konaní postup i rozhodnutia štátnych orgánov potvrdili.

Podľa sťažovateľa, sťažovateľ mal v zmysle čl. 46 v spojení s čl. 50 ods. 3 Ústavy SR ako i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo obhajovať sa proti obvineniu z dopravného priestupku, oboznámiť sa s podkladom konania, vyjadriť sa k nim a uplatňovať svoje návrhy na dokazovanie.

Toto právo bolo sťažovateľovi odňaté, 2. stupňový štátny orgán sa nielenže nevysporiadal s otázkou „fikcie doručenia“, ale svojím postupom v konaní sám porušil ústavné práva sťažovateľa.».

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak...

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj východiskom do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (obdobne I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03, IV. ÚS 325/08).

Podstatou argumentácie sťažovateľa je to, že v konaní neboli splnené podmienky fikcie doručenia predvolania podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) na ústne pojednávanie vo veci priestupku, čím mu malo byť zabránené obhajovať sa, oboznámiť sa s podkladom konania a navrhovať dôkazy.

Ústavný súd posudzoval námietky sťažovateľa týkajúce sa interpretácie a aplikácie príslušných právnych noriem najvyšším súdom iba z hľadiska zlučiteľnosti ich účinkov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a iba vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu. Mimo uvedených hľadísk nie je

ústavný súd oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci.

Podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prerokovať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Najvyšší súd vychádzal z takto ustáleného stavu: „... *prvostupňový správny orgán v súlade s § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch nariadil ústne pojednávanie na deň 1. októbra 2007, na ktoré predvolal žalobcu. Na tomto pojednávaní sa žalobca osobne zúčastnil a vzniesol námietku zaujatosti. O námietke zaujatosti rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 zo dňa 23. októbra 2007 tak, že námietku zamietol. Následne bol vytyčený termín ústneho pojednávania na deň 13. februára 2008. Predvolanie na toto pojednávanie správny orgán doručoval žalobcovi do vlastných rúk na adresu jeho trvalého i prechodného bydliska, ktoré žalobca uviedol do zápisnice o pojednávaní 1. októbra 2007. Žalobca predvolanie na pojednávanie ani na jednej adrese neprevzal. Predmetné zásielky boli žalobcovi opakovane neúspešne doručované a následne boli uložené na pošte, kde si ich žalobca neprevzal ani v odbernej lehote. S poukazom na § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní mal správny orgán za preukázané, že predvolanie bolo žalobcovi doručené na tretí deň od uloženia zásielky, dňa 18. januára 2008. Žalobca sa na pojednávanie dňa 13. februára 2008 nedostavil. Správny orgán prejednal priestupok v jeho neprítomnosti (v súlade s ustanovením § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch) a vo veci*

rozhodol rozhodnutím č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 zo dňa 13. februára tak, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku... Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom okrem iného uviedol, že sa v čase medzi 14. januárom 2008 a 12. februárom 2008 v mieste doručenia nezdržiaval. Prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu, aby o tomto svojom tvrdení predložil dôkazy v lehote 5 dní. Uvedená výzva bola žalobcovi doručená osobne dňa 18. marca 2008. V uloženej lehote žalobca nepredložil žiadne podanie ani dôkazy o tom, že sa v mieste prechodného pobytu prípadne trvalého pobytu nezdržiaval. Žalovaný rozhodnutím č. KRP-P-152/DI-BCP-2007 zo dňa 27. apríla 2008 odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV č. ORP-P-260/IV-DI-BCP-2007 zo dňa 13. februára 2008 potvrdil.“

Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil takto:

„Podľa názoru najvyššieho súdu nemohlo prísť k porušeniu alebo opomenutiu práva žalobcu na obhajobu, tak ako to namieta v odvolaní, pretože mu preukázateľne bola poskytnutá reálna možnosť zúčastniť sa na ústnom pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa, ktorú nevyužil. správny orgán doručoval žalobcovi predvolanie na obe adresy (trvalého, aj prechodného bydliska), ktoré uviedol do zápisnice z ústneho pojednávania dňa 1. októbra 2007, žalobca však ani na jednej adrese predvolanie v odbernej lehote neprevzal.

Rozhodujúcim dôvodom, prečo najvyšší súd nemôže priznať úspech argumentácii žalobcu je skutočnosť, že žalobca síce v odvolaní pred správnym orgánom tvrdil skutočnosť, že v rozhodnom období sa v mieste doručovania zásielky nezdržiaval, avšak na podporu svojho tvrdenia neuviedol žiadne skutočnosti. Na výzvu správneho orgánu na predloženie dôkazu o tomto svojom tvrdení (ktorú žalobca prevzal do vlastných rúk 18. marca 2008, žalobca žiadnym spôsobom nereagoval, a to ani v určenej lehote, ani do rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu. Argumenty na podporu svojho tvrdenia neuviedol žalobca ani v žalobe, ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Takýto skutkový stav neodôvodňuje prijatie záveru, že žalobca bol v správnom konaní ukrátený na svojich právach odňatím možnosti obhajovať sa.“

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a zistil, že jeho odôvodnenie dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa najvyšší súd pri rozhodovaní spravoval.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k fikcii doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého musí adresát písomnosti doručovanej do vlastných rúk, ktorý nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, znášať dôsledky fikcie doručenia vrátane možnosti, že vec bude prerokovaná bez jeho prítomnosti, považuje ústavný súd za súladné s ústavnými požiadavkami na výrok a odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

V okolnostiach tohto prípadu, v ktorom sťažovateľ na ústnom pojednávaní sám oznámil adresy, na ktorých bude preberať písomnosti, spĺňajú ústavné požiadavky aj úvahy najvyššieho súdu vychádzajúce z toho, že je na sťažovateľovi, aby na výzvu správneho orgánu preukázal, že sa na daných miestach v danom čase nezdržiaval.

Ústavný súd z uvedeného vyvodzuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a tvrdým porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiadna príčinná súvislosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre sťažovateľa, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru

Sťažovateľ namieta intenzitu uloženej sankcie, ktorá by mala byť v rozpore s princípom nediskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru.

Podľa sťažovateľa „... trest mu bol uložený za drobný dopravný priestupok, ktorým bola spôsobená len drobná škoda, výška trestu (peňažná pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 4 mesiacov) je zjavne v rozpore s princípom nediskriminácie, vyjadreným v čl. 12 Ústavy SR a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i ustanovením príslušných zákonov, napr. § 3 ods. 4 zákona o správnom konaní i zákonom o priestupkoch.

Účelom postupu a rozhodnutí 1. stupňového i 2. stupňového štátneho orgánu (dopravných inšpektorátov) bola diskriminácia sťažovateľa.“

Sťažovateľ neupresňuje, porušenia ktorých odsekov čl. 12 ústavy sa dovoľáva. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta postup v rozpore s princípom diskriminácie, ktorý je vyjadrený v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ústavný súd skúmal v rozsahu vyžadovanom pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti otázku porušenia práve týchto ustanovení.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba

pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Články 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru plnia rovnakú úlohu, a preto budú posudzované spoločne.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu ustanovenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy majú charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenia nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia je možná iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03, IV. ÚS 81/2011, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 150/03). Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1. V konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by bolo možné ich porušenie vysloviť len v spojení s vyslovením porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, a preto, ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia čl. 12 ústavy (IV. ÚS 214/2011, IV. ÚS 81/2011, m. m. IV. ÚS 119/07). Rovnaké úvahy sa vzťahujú aj na možnosť porušenia čl. 14 dohovoru (III. ÚS 62/2011).

S poukazom na to bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ak sa týmto sťažovateľ zamýšľal dovolávať neprímeranosti výšky uloženej sankcie a toho, či rozhodnutie o sankcii nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom pre správnu úvahu orgánu, mal túto otázku vzniesť v rámci správneho súdnictva. Otázka primeranosti sankcie nebola predmetom preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v rámci správneho súdnictva a najvyšší súd sa k nej v napadnutom rozhodnutí nevyjadril. Ústavný súd ale nemôže opomenúť skutočnosť, že z napadnutých rozhodnutí okresného riaditeľstva

a krajského riaditeľstva okrem iného vyplýva, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie prihliadal aj na to, že sa sťažovateľ za posledné dva roky dopustil obdobných priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Správny orgán preto uložil finančnú sankciu v polovici maximálnej možnej výšky (4 000 Sk zo 7 000 Sk možnej pokuty) a sankciu zákazu činnosti v dolnej polovici možnej sadzby (4 mesiace z 12 mesiacov možného trvania sankcie). Uloženie sankcie v takom rozsahu pri danom skutkovom stave neindikuje podľa názoru ústavného súdu možnosť porušenia žiadneho základného práva sťažovateľa.

4. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy. Samotný obsah sťažnosti pritom nedáva žiadnu možnosť ústavnému súdu vyvodiť z neho akékoľvek dôvody, pre ktoré malo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu označeného článku ústavy.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 2 ods. 2 ústavy neustanovuje žiadne základné právo alebo slobodu jednotlivca a v tejto súvislosti poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (I. ÚS 334/2010, I. ÚS 346/2010, II. ÚS 110/09, III. ÚS 99/2011, IV. ÚS 51/2011, IV. ÚS 123/2011), podľa ktorej tento typ právnej normy nemožno podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat' samostatne. Ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody ustanoveného v druhej hlave ústavy, prípadne základného práva zaručeného listinou alebo práva upraveného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd; porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy síce možno namietat', ale vždy len v spojení s namietaným porušením základného práva alebo slobody.

Z uvedeného vyplýva, že či už by sa námietka porušenia čl. 2 ods. 2 ústavy posudzovala samostatne, alebo v spojení s označenými základnými právami a právom podľa dohovoru, ktorých možnosť porušenia ústavný súd v predmetnej veci nezistil, napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného ustanovenia ústavy, a to pre nedostatok akejkol'vek príčinnej súvislosti medzi postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a touto ústavnou normou.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2011